



Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (nionde avdelningen)

den 2 september 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Etableringsfrihet – Frihet att tillhandahålla tjänster – Erkännande av yrkeskvalifikationer – Direktiv 2005/36/EG – Artikel 5.2 – Fordonsexpert som är etablerad i en medlemsstat och som förflyttar sig till den mottagande medlemsstats territorium för att temporärt och tillfälligt utöva sitt yrke – Yrkesorganisationen i den mottagande medlemsstaten, där fordonsexperten tidigare var etablerad, har vägrat att skriva in vederbörande i registret över temporära och tillfälliga tillhandahållanden av tjänster – Begreppet temporärt och tillfälligt tillhandahållande”

I mål C-502/20,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av cour d’appel de Mons (Appellationsdomstolen i Mons, Belgien) genom beslut av den 22 september 2020, som inkom till domstolen den 5 oktober 2020, i målet

TP

mot

Institut des Experts en Automobiles,

meddelar

DOMSTOLEN (nionde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden N. Piçarra, ordföranden på fjärde avdelningen M. Vilaras (referent), tillika tillförordnad domare på nionde avdelningen, samt domaren K. Jürimäe,

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- TP, genom V. Grévy, avocat,
- Institut des Experts en Automobiles, genom P. Botteman och R. Molders-Pierre, avocats,

* Rättegångsspråk: franska.

- Belgiens regering, genom L. Van den Broeck, M. Jacobs och C. Pochet, samtliga i egenskap av ombud,
- Tjeckiens regering, genom M. Smolek, J. Vlácil och T. Machovičová, samtliga i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom M.K. Bulterman och H.S. Gijzen, båda i egenskap av ombud,
- Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom É. Gippini Fournier och L. Armati, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 49 FEUF och Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer (EUT L 255, 2005, s. 22), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/55/EU av den 20 november 2013 (EUT L 354, 2013, s. 132) (nedan kallat direktiv 2005/36).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan TP och Institut des Experts en Automobiles (Institutet för fordonsexperter) (nedan kallat IEA). Målet rör TP:s utövande av yrket som fordonsexpert i Belgien.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I skäl 11 i direktiv 2005/36 anges bland annat att direktivet inte syftar till att inkräkta på medlemsstaternas berättigade intresse att hindra att vissa medborgare försöker kringgå den nationella lagstiftning som gäller för olika yrken.
- 4 I artikel 3.1 i detta direktiv föreskrivs följande:

”I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

- a) *reglerat yrke*: en eller flera former av yrkesverksamhet där det genom lagar och andra författningar direkt eller indirekt krävs bestämda yrkeskvalifikationer för tillträde till eller utövande av verksamheten eller någon form av denna; i synnerhet skall användandet av en yrkestitel som genom bestämmelser i lagar och andra författningar enbart får användas av den som innehar en viss yrkeskvalifikation utgöra en form av utövande. När första meningen inte är tillämplig, skall ett sådant yrke som avses i punkt 2 betraktas som ett reglerat yrke.

b) *yrkeskvalifikationer*: kvalifikationer som intygas i ett bevis på formella kvalifikationer, ett kompetensbevis enligt artikel 11 a i och/eller yrkeserfarenhet.

...”

- 5 Avdelning II i direktivet, med rubriken ”Frihet att tillhandahålla tjänster”, innehåller artiklarna 5–9. I artikel 5, med rubriken ”Principen om friheten att tillhandahålla tjänster”, föreskrivs följande:

”1. Utan att det påverkar särskilda bestämmelser i [unions]lagstiftningen eller tillämpningen av artiklarna 6 och 7 i detta direktiv får inte medlemsstaterna av skäl som rör yrkeskvalifikationerna inskränka friheten att tillhandahålla tjänster i en annan medlemsstat

- a) om tjänsteleverantören är lagligen etablerad i en medlemsstat för att där utöva samma yrke (nedan kallad ’etableringsmedlemsstaten’) och
- b) om tjänsteleverantören förflyttar sig och om denne har utövat yrket under minst ett år i en eller flera medlemsstater under de tio år som föregår tillhandahållandet av tjänsten, om yrket inte är reglerat i etableringsmedlemsstaten. Kravet på ett års yrkeserfarenhet ska inte tillämpas om yrket är reglerat eller om utbildningen för yrket är reglerad.

2. Bestämmelserna i denna avdelning skall tillämpas enbart om tjänsteleverantören flyttar till den mottagande medlemsstatens territorium för att temporärt och tillfälligt utöva ett yrke enligt punkt 1.

Huruvida tillhandahållandet av tjänsten är temporärt och tillfälligt skall bedömas från fall till fall, i synnerhet på grundval av tjänstens varaktighet, frekvens, periodicitet och kontinuitet.

3. En tjänsteleverantör som förflyttar sig skall omfattas av de yrkesregler av yrkesmässig, yrkesrättslig eller administrativ art som har direkt samband med yrkeskvalifikationerna, till exempel yrkesdefinitionen, användningen av titlar och allvarlig försummelse i yrkesutövningen som har direkt och specifikt samband med konsumentskydd och konsumentssäkerhet samt de disciplinära bestämmelser som tillämpas i den mottagande medlemsstaten på personer som utövar samma yrke i den medlemsstaten.”

- 6 Artikel 6 i samma direktiv har rubriken ”Undantag”. I första stycket a i den artikeln föreskrivs följande:

”I enlighet med artikel 5.1 skall den mottagande medlemsstaten medge tjänsteleverantörer som är etablerade i en annan medlemsstat undantag från de krav som ställs på yrkesutövare som är etablerade inom den mottagande medlemsstatens territorium i fråga om

- a) tillstånd från, registrering eller medlemskap i en yrkesorganisation eller motsvarande organ; för att underlätta tillämpningen av disciplinära bestämmelser som gäller på territoriet, enligt artikel 5.3 i detta direktiv, får medlemsstaterna föreskriva antingen automatisk tillfällig registrering eller proformamedlemskap i en sådan yrkesorganisation eller motsvarande organ, på villkor att detta inte försenar eller på något sätt försvårar tillhandahållandet av tjänster och inte medför extrautgifter för tjänsteleverantören. ...”

- 7 Enligt artikel 7.1 i direktiv 2005/36 får medlemsstaterna kräva att en tjänsteleverantör som för första gången förflyttar sig från en medlemsstat till en annan för att tillhandahålla tjänster på förhand ska underrätta den behöriga myndigheten i den mottagande medlemsstaten. En sådan underrättelse ska förnyas en gång om året om tjänsteleverantören har för avsikt att tillhandahålla temporära eller tillfälliga tjänster i den medlemsstaten under det året.

Belgisk rätt

Lagen av den 15 maj 2007

- 8 I Belgien regleras fordonsexperters ställning, rättigheter och skyldigheter i loi du 15 mai 2007 relative à la reconnaissance et à la protection de la profession d'expert en automobiles et créant un Institut des experts en automobiles (lag av den 15 maj 2007 om erkännande och skydd av yrket som fordonsexpert och om inrättande av ett institut för fordonsexperten) (*Moniteur belge* av den 2 juni 2007, s. 28087), i dess lydelse enligt loi du 6 octobre 2011 (lag av den 6 oktober 2011) (*Moniteur belge* av den 10 november 2011, s. 67853) (nedan kallad lagen av den 15 maj 2007).
- 9 Enligt artikel 5 § 1 punkt 2 b lagen av den 15 maj 2007 ska ställningen som ordinarie medlem i IEA beviljas varje fysisk person som vill etablera sig i Belgien som fordonsexpert och som ansöker om detta, i den mån vederbörande tillhandahåller ett kompetensbevis eller ett bevis på formella kvalifikationer som har utfärdats av en medlemsstat i Europeiska unionen. I artikel 5 § 1 punkt 6 i denna lag anges vidare att den berörda personen ska vara registrerad i förteckningen över IEA:s ordinarie medlemmar.
- 10 I artikel 6 i nämnda lag föreskrivs följande:
- ”För det fall medborgare i ... unionens medlemsstater, inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, flyttar till Belgien för att för första gången temporärt och tillfälligt utöva yrket som fordonsexpert, ska de på förhand skriftligen underrätta den behöriga avdelningen vid IEA:s råd, i enlighet med artikel 9 [§ 1] lagen av den 12 februari 2008 om inrättande av en ... allmän ram för erkännande av yrkeskvalifikationer inom [EU]. ...”

Lagen av den 12 februari 2008

- 11 Direktiv 2005/36 införlivades med belgisk rätt genom loi du 12 février 2008 instaurant un cadre général pour la reconnaissance des qualifications professionnelles UE (lag av den 12 februari 2008 om inrättande av en allmän ram för erkännande av yrkeskvalifikationer inom EU) (*Moniteur belge* av den 2 april 2008, s. 17886) (nedan kallad lagen av den 12 februari 2008).
- 12 Avdelning II i denna lag, med rubriken ”Frihet att tillhandahålla tjänster”, innehåller artiklarna 6–11. I artikel 6 i denna lag föreskrivs följande:
- ”Bestämmelserna i denna avdelning ska tillämpas enbart om tjänsteleverantören flyttar till Belgiens territorium för att temporärt och tillfälligt utöva ett yrke enligt artikel 7 [§ 1].
- Huruvida tillhandahållandet av tjänsten är temporärt och tillfälligt skall bedömas från fall till fall, i synnerhet på grundval av tjänstens varaktighet, frekvens, periodicitet och kontinuitet.”

- 13 Genom artikel 9 i samma lag fastställs bestämmelserna om förhandsunderrättelse, i enlighet med artikel 7 i direktiv 2005/36.

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

- 14 TP arbetade under många år som fordonsexpert i Belgien. Sedan den 28 januari 2014 är han bosatt i Storhertigdömet Luxemburg och utövar samma yrke där.
- 15 Den hänskjutande domstolen har angett att det framgår av de uppgifter som TP har inkommit med att även om TP sedan detta datum har utfört några uppdrag i Belgien, så bedrivs den största delen av TP:s yrkesverksamhet för närvarande utanför Belgien, vilket innebär att den yrkesverksamhet som TP utövar i Belgien kan kvalificeras som ”sekundär”.
- 16 I september 2015 uppmanade IEA TP att registrera sig i förteckningen över IEA:s ordinarie medlemmar för att legalisera sin situation i Belgien.
- 17 TP vägrade att inkomma med en sådan ansökan och ansökte, i den mån han enligt egna uppgifter hade utfört vissa expertuppdrag i Belgien, om att han skulle registreras i förteckningen över fordonsexperter som temporärt och tillfälligt utövar yrket i enlighet med artikel 9 i lagen av den 12 februari 2008.
- 18 IEA anser att TP genom att utöva yrket som fordonsexpert i Belgien utan att vara medlem i IEA utövar en olaglig och illojal verksamhet. IEA väckte därför talan mot TP vid tribunal de commerce du Hainaut (Handelsdomstolen i Hainaut, Belgien) och yrkade att TP skulle förbjudas att använda titeln fordonsexpert och utöva detta yrke i Belgien.
- 19 TP yrkade för sin del, i ett genkärsmål, att samma domstol skulle förordna att TP skulle registreras i förteckningen över fordonsexperter som temporärt och tillfälligt utövar yrket i enlighet med artikel 6 i lagen av den 15 maj 2007.
- 20 Genom dom av den 29 november 2017 biföll tribunal de commerce du Hainaut (Handelsdomstolen i Hainaut) IEA:s yrkande och ogillade TP:s genkärsmål. Den 15 februari 2018 överklagade TP denna dom till den hänskjutande domstolen.
- 21 I dom av den 3 december 2019 fann den hänskjutande domstolen att TP:s överklagande kunde tas upp till prövning och fastställde, på grundval av de handlingar som TP hade ingett, att TP är etablerad i Luxemburg i den mening som avses i artiklarna 16–19 i direktiv 2005/36.
- 22 Den hänskjutande domstolen har emellertid angett att den är tveksam till huruvida den tolkning av begreppet temporärt och tillfälligt i artikel 6 i lagen av den 15 maj 2007, som förespråkas av IEA – det vill säga en tolkning enligt vilken ett tidigare utövande av en varaktig och regelbunden verksamhet i en medlemsstat utgör hinder för att anse att utövandet av samma verksamhet i denna medlemsstat är temporär och tillfällig efter det att den berörda personen har etablerat sig i en annan medlemsstat – är förenlig med unionsrätten. TP bedriver emellertid en verksamhet som han bedrev i Belgien under mer än 25 år.
- 23 Den hänskjutande domstolen anser dessutom att frågan huruvida ett tillhandahållande av tjänster är temporärt ska bedömas inte bara på grundval av tjänstens varaktighet, utan även med hänsyn till dess frekvens, periodicitet och kontinuitet. Den hänskjutande domstolen har härav dragit

slutsatsen att ett visst återkommande inslag i princip inte utgör hinder för att anse att en verksamhet är temporär. Den omständigheten att ett tillhandahållande av tjänster är temporärt utesluter inte heller möjligheten för den berörda personen att i den medlemsstat där vederbörande tillhandahåller sina tjänster förser sig med viss infrastruktur, såsom ett kontor.

- 24 Mot denna bakgrund beslutade cour d'appel de Mons (Appellationsdomstolen i Mons, Belgien) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

- ”1) Kan [artikel 5 § 1 punkt 2 b och artikel] 6 i ... lagen av den 15 maj 2007 ..., jämförda med bestämmelserna i lagen av den 12 februari 2008 ..., särskilt artiklarna 6, 8 och 9 däri, tolkas så, att en tjänsteleverantör som flyttar sin etablering till en annan medlemsstat inte, efter denna ändring, i sitt ursprungsland, det vill säga Belgien, skulle kunna skrivas in i IEA:s register över temporära och tillfälliga tillhandahållanden av tjänster, för att där utöva en temporär och tillfällig verksamhet? Är en sådan tolkning förenlig med etableringsfriheten som erkänns i unionsrätten?
- 2) Är det förenligt med bestämmelserna i [direktiv 2005/36] att tolka [artikel 5 § 1 punkt 2 b och artikel] 6 i ... lagen av den 15 maj 2007 ..., jämförda med bestämmelserna i lagen av den 12 februari 2008 ..., särskilt artiklarna 6, 8 och 9 däri, så, att begreppet temporär och tillfällig verksamhet utesluter att det är möjligt för en tjänsteleverantör som är etablerad i en ursprungsmedlemsstat att tillhandahålla tjänster i en mottagande medlemsstat om dessa i viss mån är återkommande, utan att vara regelbundna, eller att ha viss infrastruktur där?”

Prövning av tolkningsfrågorna

- 25 EU-domstolen påpekar inledningsvis att även om den, enligt ordalydelsen av de tolkningsfrågor som den hänskjutande domstolen ställt, visserligen har ombetts att uttala sig om huruvida en nationell bestämmelse är förenlig med unionsrätten, så finns det inget som hindrar EU-domstolen från att lämna ett användbart svar till den hänskjutande domstolen, genom sådana uppgifter om unionsrättens tolkning som gör det möjligt för den att själv tolka den nationella rätten och avgöra om den är förenlig med unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 april 2020, CTT – Correios de Portugal, C-661/18, EU:C:2020:335, punkt 29 och där angiven rättspraxis).
- 26 Vad gäller det nationella målet framgår det av begäran om förhandsavgörande att TP är lagligen etablerad i Luxemburg och att han där utövar yrket som fordonsexpert. Den hänskjutande domstolen har dessutom hänvisat till de ”uppdrag” som TP utfört i flera medlemsstater, bland annat i Konungariket Belgien, vilket tyder på att TP fysiskt har förflyttat sig till denna medlemsstat för att där utöva sitt yrke.
- 27 Härav följer att ett sådant tillhandahållande av tjänster omfattas av artikel 5 i direktiv 2005/36. I punkt 1 a i den artikeln stadfästs principen att medlemsstaterna inte får begränsa friheten att tillhandahålla tjänster av skäl som rör yrkeskvalifikationerna, om tjänsteleverantören är lagligen etablerad i en annan medlemsstat för att där utöva samma yrke. I punkt 2 i samma artikel anges att bestämmelserna i avdelning II i direktiv 2005/36 enbart ska tillämpas om tjänsteleverantören flyttar till den mottagande medlemsstatens territorium, i den mening som avses i denna bestämmelse, för att temporärt och tillfälligt utöva sitt yrke.

- 28 Eftersom omständigheterna i det nationella målet omfattas av avdelning II i direktiv 2005/36, som innehåller artikel 5 i samma direktiv, är artikel 16 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden (EUT L 376, 2006, s. 36) – i motsats till vad den nederländska regeringen har hävdad i sitt skriftliga yttrande till domstolen – inte tillämplig. Enligt artikel 17.6 i det direktivet ska artikel 16 i samma direktiv inte tillämpas på områden som omfattas av avdelning II i direktiv 2005/36 samt av krav i den medlemsstat där tjänsten tillhandahålls vilka innebär att en verksamhet förbehålls en viss yrkeskategori (dom av den 17 december 2015, X-Steuerberatungsgesellschaft, C-342/14, EU:C:2015:827, punkt 36).
- 29 Mot bakgrund av dessa preciseringar ska den hänskjutande domstolen anses ha ställt sina frågor, vilka ska prövas tillsammans, för att få klarhet i huruvida artikel 5.2 i direktiv 2005/36 ska tolkas så, att den utgör hinder för bestämmelser i den mottagande medlemsstaten, i den mening som avses i denna bestämmelse, vilka, såsom de tolkats av de behöriga myndigheterna i nämnda medlemsstat, inte tillåter en yrkesutövare som är etablerad i en annan medlemsstat att temporärt och tillfälligt utöva sitt yrke i den mottagande medlemsstaten, på grund av att nämnda yrkesutövare tidigare hade en verksamhet i den medlemsstaten, att de tjänster vederbörande tillhandahåller i viss mån är återkommande eller att vederbörande har försett sig med infrastruktur, såsom ett kontor, i den medlemsstaten.
- 30 För att kunna besvara dessa frågor är det nödvändigt att göra en tolkning av artikel 5.2 i direktiv 2005/36 och närmare bestämt av begreppet ”temporärt och tillfälligt” utövande av ett yrke i den mottagande medlemsstaten, som anges i denna bestämmelse, mot bakgrund av domstolens praxis avseende friheten att tillhandahålla tjänster som stadfästs i artikel 56 FEUF.
- 31 Domstolen har härvidlag redan slagit fast att det ska göras en åtskillnad mellan tillämpningsområdet för friheten att tillhandahålla tjänster och tillämpningsområdet för etableringsfriheten. Det ska för detta ändamål fastställas huruvida den ekonomiska aktören är etablerad i den medlemsstat där han eller hon tillhandahåller tjänsten i fråga. Etableringsfriheten, såsom den slås fast i artikel 49 FEUF, är tillämplig på en ekonomisk aktör som är etablerad i den medlemsstat där vederbörande erbjuder tjänsten. När den ekonomiska aktören inte är etablerad i den mottagande medlemsstaten ska vederbörande däremot anses tillhandahålla gränsöverskridande tjänster och omfattas av principen om friheten att tillhandahålla tjänster (dom av den 22 november 2018, Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank, C-625/17, EU:C:2018:939, punkt 34 och där angiven rättspraxis).
- 32 Med begreppet etablering i EUF-fördragets bestämmelser om etableringsfrihet avses en faktiskt bedriven ekonomisk verksamhet genom ett fast driftställe i den mottagande medlemsstaten på obestämd tid. Begreppet förutsätter således att den berörda aktören verkligen etablerats i denna medlemsstat och att det bedrivs en faktisk ekonomisk verksamhet i denna stat (dom av den 22 november 2018, Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank, C-625/17, EU:C:2018:939, punkt 35 och där angiven rättspraxis).
- 33 Det ska för övrigt preciseras att en person i den mening som avses i EUF-fördragets bestämmelser om etableringsfrihet kan vara etablerad i mer än en medlemsstat, bland annat genom upprättandet av ett andra näringsställe (dom av den 30 november 1995, Gebhard, C-55/94, EU:C:1995:411, punkt 24 och där angiven rättspraxis).

- 34 För det fallet att tjänsteleverantören förflyttar sig till en annan medlemsstat än den där han eller hon är etablerad föreskriver däremot bestämmelserna i kapitlet i EUF-fördraget om tjänster och, särskilt, artikel 57 tredje stycket FEUF, att denna tjänsteleverantör utövar sin verksamhet tillfälligt (dom av den 22 november 2018, Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank, C-625/17, EU:C:2018:939, punkt 36 och där angiven rättspraxis).
- 35 Enligt domstolens praxis kan begreppet tjänst i den mening som avses i EUF-fördraget omfatta tjänster av mycket olika slag, däribland tjänster, vilka en ekonomisk aktör som är etablerad i en medlemsstat mer eller mindre frekvent eller regelbundet – även under en längre tid – tillhandahåller personer som är etablerade i en eller flera andra medlemsstater. Det finns inte någon bestämmelse i EUF-fördraget som gör det möjligt att på ett abstrakt sätt fastställa vilken varaktighet eller frekvens som krävs för att tillhandahållandet av en tjänst eller en viss typ av tjänster i en annan medlemsstat inte längre kan anses utgöra ett tillhandahållande av tjänster i den mening som avses i EUF-fördraget (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 december 2003, Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, punkterna 30 och 31, och dom av den 10 maj 2012, Duomo Gpa m.fl., C-357/10–C-359/10, EU:C:2012:283, punkt 32).
- 36 Domstolen har dessutom fastställt att tjänstens tillfälliga karaktär inte utesluter en möjlighet för tjänsteleverantören att i den mottagande medlemsstaten förse sig med en viss infrastruktur (däri inbegripet ett kontor eller en byrå) i den mån som detta är nödvändigt för att kunna fullgöra den ifrågavarande tjänsten (dom av den 30 november 1995, Gebhard, C-55/94, EU:C:1995:411, punkt 27).
- 37 Det är mot denna bakgrund som tolkningsfrågorna ska besvaras.
- 38 För det första har de behöriga myndigheterna i den mottagande medlemsstaten – i en situation där en yrkesutövare som är etablerad i en medlemsstat förflyttar sig till den mottagande medlemsstaten, i vilken denne tidigare hade en verksamhet för att därefter endast temporärt och tillfälligt utöva sitt yrke där – rätt att, såsom bekräftas i skäl 11 i direktiv 2005/36, kontrollera huruvida nämnda yrkesutövares påståenden är tillförlitliga för att försäkra sig om att vederbörande inte på ett otillbörligt sätt försöker kringgå den nationella lagstiftning som gäller för olika yrken.
- 39 I en sådan situation framgår det vidare varken av artiklarna 56 och 57 FEUF, artikel 5.2 i direktiv 2005/36 eller av domstolens praxis (se punkterna 31–36 ovan) att enbart den omständigheten att en yrkesutövare tidigare har haft en verksamhet i den mottagande medlemsstaten, kan utgöra hinder för att nämnda yrkesutövare, vid utövandet av friheten att tillhandahålla tjänster, utövar sitt yrke i den mottagande medlemsstat genom att förflytta sig dit från den medlemsstat där vederbörande för närvarande är etablerad.
- 40 För det andra framgår det av den rättspraxis som anges i punkt 35 ovan att den omständigheten att de tjänster som tillhandahålls i den mottagande medlemsstaten av en yrkesutövare som är etablerad i en annan medlemsstat, i viss mån är återkommande inte hindrar att de i den mening som avses i artikel 5.2 i direktiv 2005/36 kvalificeras som tjänster som tillhandahålls ”temporärt och tillfälligt” i den mottagande medlemsstaten.
- 41 För det tredje framgår det av den rättspraxis som anges i punkt 36 ovan att den omständigheten att en yrkesutövare i denna situation har försett sig med viss infrastruktur, såsom ett kontor, i den mottagande medlemsstaten inte heller i sig utgör hinder för en sådan kvalificering av de tjänster som vederbörande tillhandahåller i den mottagande medlemsstaten.

- 42 Det ska slutligen erinras om att enligt artikel 6.1 a i direktiv 2005/36 ska tjänsteleverantörer som är etablerade i en annan medlemsstat och som avses i artikel 5 i direktivet undantas från de krav som ställs på yrkesutövare som är etablerade inom den mottagande medlemsstatens territorium bland annat i fråga om tillstånd från, registrering eller medlemskap i en yrkesorganisation eller ett yrkesorgan. Denna medlemsstat får vidare – för att underlätta tillämpningen av disciplinära bestämmelser enligt artikel 5.3 i direktivet – endast föreskriva automatisk tillfällig registrering eller proformamedlemskap i en yrkesorganisation eller motsvarande organ, på villkor att detta bland annat inte försenar eller på något sätt försvårar tillhandahållandet av tjänster.
- 43 Mot denna bakgrund ska frågorna besvaras enligt följande. Artikel 5.2 i direktiv 2005/36 ska tolkas så, att den utgör hinder för bestämmelser i den mottagande medlemsstaten, i den mening som avses i denna bestämmelse, vilka, såsom de tolkats av de behöriga myndigheterna i nämnda medlemsstat, inte tillåter en yrkesutövare som är etablerad i en annan medlemsstat att temporärt och tillfälligt utöva sitt yrke i den mottagande medlemsstaten, på grund av att nämnda yrkesutövare tidigare hade en verksamhet i den medlemsstaten, att de tjänster vederbörande tillhandahåller i viss mån är återkommande eller att vederbörande har försett sig med infrastruktur, såsom ett kontor, i den medlemsstaten.

Rättegångskostnader

- 44 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (nionde avdelningen) följande:

Artikel 5.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/36/EG av den 7 september 2005 om erkännande av yrkeskvalifikationer, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/55/EU av den 20 november 2013, ska tolkas så, att den utgör hinder för bestämmelser i den mottagande medlemsstaten, i den mening som avses i denna bestämmelse, vilka, såsom de tolkats av de behöriga myndigheterna i nämnda medlemsstat, inte tillåter en yrkesutövare som är etablerad i en annan medlemsstat att temporärt och tillfälligt utöva sitt yrke i den mottagande medlemsstaten, på grund av att nämnda yrkesutövare tidigare hade en verksamhet i den medlemsstaten, att de tjänster vederbörande tillhandahåller i viss mån är återkommande eller att vederbörande har försett sig med infrastruktur, såsom ett kontor, i den medlemsstaten.

Underskrifter